

onbeschreven blad

gevlucht uit mijn biotoop
waar elk strootje van het nest
verhaalt van verval
waar iedere straathoek
een herinnering oproept
aan verbroken banden
en de dood kind aan huis is

naar een weidse polder
waar de wolken voortijlen
steeds weer bij nul beginnen
zodat ook ik kan resetten
me als onbeschreven blad
kan schenken
aan jou

wat ik wilde zeggen

wat ik wilde zeggen
was iets anders dan
dat ik wel koffie wil
terwijl ik je lachend aankijk
als je thuiskomt van zwemmen
wat ik wilde zeggen
ging niet over dat hotel
dat ik nog steeds moet regelen
dat liedje dat ik voor je wou zingen
dat college dat ik nog moet doen
wat ik wilde zeggen
was niet dat we die afspraak
niet moeten vergeten in het ziekenhuis
en ook niet iets over die film
waar jij graag heen wou
of dat half gelezen boek
wat ik wilde zeggen
was dit
dat ik
dat jij
dat wij samen
dat het zo
dat alles zo

lente, later

de geur van thee in de ochtend
het gerinkel van bestek
het zonlicht schuin in de kamer
het terras

de kat lui in de zon
de potten met planten
en in de border rechts
de pioenen

ik heb de reis gemaakt
mijn koffers uitgepakt
ik ben
waar ik wilde zijn

spiegel

we lunchen bij sonoy
lopen naar het waagplein
en vertellen elkaar
over onze beperkingen

we fietsen naar de noord
drinken koffie bij de cottage
en praten over
onze tekortkomingen

we rijden via de smuigelweg
naar vlindorado
en verzwijgen niet
wie ons verdriet deed

het is wat het is
we zijn wie we zijn
we vegen de spiegel schoon
en kijken naar elkaar

wapenfeit

we zagen elkaars wonden
schrokken niet
we hadden al zoveel gezien

we kwamen niet van dezelfde kant
maar herkenden elkaar onmiddellijk
zonder één woord

overlevenden van het slagveld
op tijd ontsnapt
naar het heden

mijn land

voor m.

dit is mijn land
het is er goed
hoewel voor sommigen
meer dan anderen

de rijken hebben het rijk
de zwakken hebben het zwaar
maar fietsen kun je er mooi
de luchten zijn prachtig

en de taal kan schuren
maar ook zingen
als je het wilt horen

dit is mijn land
het enige wat ik heb
ik geef het jou

roltrap

je keek achterom
want alles was veranderd
je kon niet terug
niets zou hetzelfde zijn
je was bijna boven
maar je zou niet verdwijnen
want het zwijgen was doorbroken
je had gewacht bij de piano
gelopen door het park
de uitgestoken hand gepakt
en alles wat zou volgen
was eigenlijk al gebeurd

formule

het leek blind tasten
maar natuurlijk
wie pioenen zoekt
zal pioenen vinden
in die zin is alles
achteraf voorbestemd
maar wat vind je
als je zoekt naar
wat er van je rest
als je alles weglaat?

dwaas

nou ja als ze ernaar vragen
heb ik mijn verhaal wel klaar
maar geraakt heb je me wel
toen je aan mijn tafel kwam pontificeren
toen je al mijn berichten negeerde
en mij radicaal schrapte
uit je digitale universum
je was er voor mij
toen ik in de diepte viel
onder het laatste ravijn
en daarom dacht ik dwaas
dat je er altijd zou zijn
hadden we maar geleefd
in een tijd zonder apps en agenda's
dan had je vrij kunnen associëren
zo welig als je wilde
je uitweidingen laten tieren
en ik had geluisterd
geknikt
geglimlacht
je glas nog eens gevuld

pijlers

ik werd beentje gelicht
en dacht oké ik val
ik struikelde over een boomwortel
en dacht nee hè niet weer
en toen ik nog eens viel dacht ik
hoe vaak kun je vallen
en na hoeveel keer
ben je niet meer wie je was
wat is je laatste houvast
hoeveel pijlers zijn er
wanneer stort alles in
en wat is dan beter
herstellen in de oude staat
of sloop en nieuwbouw

nietig

*Un poète mort n'écrit plus.
D'où l'importance de rester vivant.*
– Michel Houellebecq

je kunt er zo dichtbij zijn
in de afgrond kijken
en toch de kracht voelen
de wil om door te gaan
te structureren
iets te bereiken
hoe nietig ook
niet de makkelijkste weg te nemen
mee met de stroom
of omlaag van de hoogste verdieping
maar te blijven vechten
tegen de keer in
ook al zeggen ze vergeet het
je kunt het lot niet dwingen
je kunt het jongetje uit de provincie halen
maar de provincie niet uit het jongetje
fuck dat
hou vol
blijf

een bederving

na de uitvoerige research
en de weloverwogen beslissing
een bron van blijdschap

na de onverwachte wending
en het ontwaken in een andere wereld
een blok aan het been

na de klap en de schade
slechts één van de vele dingen
die er niets aan kunnen doen

fijne dag

we lopen door de stad
waar carla niet meer woont

de stormwind
jaagt onze gedachten
door de grijze lucht

de dokter spreekt
vanuit haar wijsheid
op ons neer

de jongen
van de cappuccino
wenst ons een fijne dag

we lopen door de stad
waar carla niet meer woont

antwoorden

niet meer proberen
wie dan ook te behagen

van me af pellen
alle taaie lagen

niet meer bang zijn
maar het erop wagen

antwoorden op alles
wat ik nooit durfde vragen

de regels van het spel

je hebt laten gebeuren
wat niet kon gebeuren

de regels van het spel
stilzwijgend veranderd

de enige kaart op tafel gelegd
die ik nooit had willen zien

je toegeëigend
wat van mij was

ring

ik roep je omdat
je dit echt moet zien
dit huis
en hoe we hier leven
waar je ook bent
het is de reis waard
jullie hadden elkaar gemogen
dat weet ik zeker mam
kom zitten op de bank
dan zet ik koffie
en vertel ik je
hoe naar alles was
en van hoe ver ik kwam
dat ik haar herkende
en zij mij
hoe wankel het soms voelt
hoe onverdiend
maar dat we er toch altijd zijn
zelfs als we er niet zijn
kijk maar, haar naam
staat in mijn ring

reset

na de val en de harde landing
leek alles gestold in stilstand
vele vrienden verdwenen
en ik stopte met leven
met schrijven en drinken
maar ze bleven maar komen
de gedachten en gedichten
totdat ik begreep
dat stilstand niet bestaat
dat je beweegt
of je wilt of niet
dus ik staakte mijn verzet
tegen de reset
en liet me verrassen

vleugel

verlegen vogel
met één vleugel
bedeesde drommel
dralend bij de deur
hartstochtelijk wensend
erbij te horen
zo te zijn als zij
voor elk feest
al bij voorbaat panisch
defensief
bij nader inzien
toch liever alleen
denkend en dichtend
zonder ruis
dicht bij de kern
maar met dat al
toch vrienden gehad
en geliefden
met die ene vleugel gevlogen
en hoe

date

meneer tweetakt
en mevrouw lachebekje
zijn in dit heelal
even tot elkaar veroordeeld
zijn rol is verhalen vertellen
de hare chagrijnig kijken
meteen na het toetje
zullen ze opstaan
gehaast afrekenen
ieder de helft
en afscheid nemen
dan zal zij opgelucht ademhalen
hij zal haar nog een tijdje missen
alvorens de aanloop te nemen
naar weer een nieuw heelal

monsters

als kind sloop ik rond
om het monster niet te wekken
want het kon razen en tieren

later was het verslagen
maar sluimerende monsters
zijn overal

dus bleef ook het sluipen
het de-escaleren
en pacificeren

je weet nooit
wie er tevoorschijn stapt
als het pak wordt opengeritst

ik bedoel

hoe je ontruimde vertrekken
verliet, achter de verhuishwagen reed

ik bedoel

hoe je spullen rangschikte
in een ontruimd vertrek

ik bedoel

hoe je spullen naar de stort bracht
en kasten vol boeken naar de kringloop

ik bedoel

hoe je de rest van je leven
binnenstapte, het huis dat jouw huis werd

ik bedoel

vanwaar je naar de bioscoop zou gaan
en naar het ziekenhuis

ik bedoel

hoe je iemand had gevonden
die altijd mee zou gaan

als je naar het ziekenhuis moest